

Καὶ τὰ τετράξανθά σου τὰ μαλλιά,
Καὶ σὺν τὸ χιόνι, ἀγνή, λευκὴ σὺν ὀπτασίᾳ,
Μὲ τὴν ἀγάπῃ σου θὰ κάνω γνωριμιά.

Ἔτσι τὸ ἀπλὸ τραγοῦδι τῆς Μυρτιώτισσας, ἀγαπᾷ πρὸ πολὺ νὰ μᾶς δείχνεται σὰ ζωγραφιά. Ζωγραφίζοντας τὴν πλάση τριγύρου, μᾶς ζωγραφίζει, μὲ συνειδησιμένους βέβαια εἰκόνες, κι ὅχι πάντα μὲ πρωτότυπες παραβολές, τὰ ψυχικὰ αἰσθήματα, τοὺς πόνους καὶ τοὺς πόθους. Ἰδέες νὰ τὴν ἀνησυχοῦνε, φιλοσοφήματα καὶ προβλήματα, δὲ βρίσκουμε στοὺς στίχους τῆς. Σὰ νὰ ξέρῃ καλὰ τὸ βαθμὸ τῆς μπόρεσής τῆς ἢ σὰ νὰ πιστεύει ἀπόλυτα στὴ ζωγραφικὴποίησιν, ἐφαρμόζοντας ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ συγκαιριγός μας γάλλος ποιητῆς Ἀλβέρτος Μπουασιέρ: «Δὲν πιστεύω πιά παρὰ στὴ ζωγραφικὴποίησιν, καὶ γιὰ μιά μονάχα εἰς ὃ νὰ τοῦ Βερράρεν, νὰ ποῦμε, θὰ θυσιάζα πρόθυμα, δυὸ τρεῖς ἰδέες».

Ἡ ποιητικὴ ἐργασία τῆς Μυρτιώτισσας, λιγοστὴ γιὰ τὴν ὥρα, μὰ διαλεχτὴ σὰ τόσα χαρίσματά τῆς, ὥς ἐλπίζουμε πὺς θὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ πρὸς τῆς ἀξίζει. Ἄν ἴσως στὸ ξετύλιγμά τῆς, ἡ καινούρια ἱέρεια τῶν Μουσῶν, δὲν μπόρῃ γλήγορα νὰ μᾶς δώσῃ τὴ βαθιοχάραχτη ἐκείνη προσωπικότητα στὴ λυρικὴ ἔκφραση καὶ τὸν ἰδιαίτερο τεχνικὸ χαραχτήρα, πὺς λαμπρά, θὰ εἶταν ἐπιθυμητό, νὰ τὴν ξεχωρίσιν, ὅμως περιμένουμε ἀσφαλτα ν' ἀρματωθῇ μὲ στίχο ἀκόμα πρὸς γερὸ καὶ πρὸς δεμένο, ξεφεύγοντας κακοφωνίες καὶ χασμαδιές, πὺς κάπου κάπου ἀδυνατίζουνε σημαντικὰ τὴν ἐντύπωση πὺς μᾶς ἀφίνει, τὸ πρῶτο τοῦτο, μὰ καὶ τόσο ἀξιόλογο, βιβλίον τῆς.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

—ΕΡΡ. ΙΨΕΝ: Ἐν τὰ Γκάμπλερ. Δράμα σὲ τέσσαρα μέρη. Μετάφρ. Α. Κουκούλας. Ἐκδότης: Γ. Βασιλείου (Σταδίου 42). Δρ. 2,75.

—Γ. ΦΛΩΜΠΕΡ: Ἀπλοῖκὴ καρδιά. Ἡρωιδιάς. Διηγήματα. Μετάφρ. Γ. Πράτσικας. Ἐκδότης Γ. Βασιλείου. Δρ. 1,75.

ΘΕΛΩ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΤΟΥ ΖΕΦΥΡΟΥ ΒΡΑΔΥΝΟΥ

«Σὺ μούμαθες τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι νὰ λαλῶ....»

Στὰ μάγουλά μου δάκρυ ἔχει κυλίσει;
Μὴ τὸ σφογγίστῃ! Ἄς γίνῃ τὴν ἀγνὴ
δάκρυ χαρᾶς, μὴ ἀγάπῃ νὰ στολίσῃ,
ἔρσις ἀηδονιοῦ, διαμάντι μὲς στὴ γῆ.

Παρηγοριὰ νὰ δώστῃ μὴ ζητᾷτε
ἄλλοῦ, κ' ὅχι σὰ λόγια θὰ τὴ βρῶ.
Θέλω μονάχος, κ' ὅλοι ἐσεῖς φευγάτε,
Τοῦ Πόνου νὰ σηκώσω τὸ σταυρό!

Μάρτης 1919

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

Τραβᾷτε τὴν ἰδέα μὲ νέο σπρώξιμο. Δὲν μπορεῖ νὰ πάει μπροστά, κάθε τόσο, παρὰ μὲ τὸν ἀνοικτοπόλεμο. Πόλεμος καὶ πάντα καὶ μόνο πόλεμος. Ὁ κόσμος ἐδῶ δὲν κοροϊδεύεται. Ὁ κόσμος ἐδῶ πρέπει νὰ χτυπιέται.

Παλαμᾶς

ΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Κάστρο ψηλὸ περήφανο, κατάσπρη «Παναγία»,
«Ἀσπίδα», ὠραία καμπυλωτὴ γεμάτῃ ἀρχαῖα μνημεῖα,
στενὰ σοκάκια φρειδωτά, πέτρινα σεῖς ἀλώνια,
πλατεῖα λειβάδια ὀλόγεμα γαλήνην ἀπολλώνια,

Καλὲς καρδιὲς πονετικὲς, πὺς ἡ λύπη σὰς θαρραίνει:
Τώρα πὺς φεύγει ἡ μηχανὴ καὶ πέρα μὲ πηγαίνει
στὸν Πόλεμο — πὺς ἓνας Θεὸς τὸ ξέρεῖ ἂν θὰ γυρίσω —
πὺς τὴν ψυχὴ μου δένετε καὶ τὴν κρατᾷτε πίσω!

ΦΩΣ!

Ἄσ' τὸ παράθυρο ἀνοικτὸ νὰ πέσῃ τὸ ρεγγάρι
—λαμπρὸ στολίδι, ἀτίμητο— στὸ ξέγυμνό σου στηθός,
καὶ τ' ἀγεράκι τ' ἀπαλὸ νὰ ξεχυθῇ μὲ χάρι
παιγνιδιστὰ στῆς κόρης σου τὸ μεταξένιο πλῆθος.

Θ' ἀστράφτῃ, ὅπως ἀστράφτουνε στὸν ἥλιο τὰ δια-
(μάντια,
μέσα στ' ἀγέρι καὶ στὸ φῶς λουμένῃ ἡ ὁμορφιά σου
καὶ σιωπηλὸς κ' ἀσάλευτος ἐγὼ θὰ στέκω ἀγνάτια
καὶ θὰ διαβάζω τῆς ζωῆς τὸν ὕμνο στὴ θεωρίᾳ σου.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Σὲ μιά στιγμὴ τὰ σύννεφα τυλίξαν τὸ φεγγάρι
καὶ καί στάλες ἔπεσαν σὰ χάιδεμα βορρῆς,
κ' ὕστερα, σὺν ξυστέρωσῃ, τὰ πάντα εἶχανε πάρει
μὴ ἀχνάδα ὀνείρου μαγικοῦ παρθενικῆς ψυχῆς.

Τὴν κοίταξα βαθεῖα...Κ' ἐκεῖ, δὲν ξέρω πὺς μοῦ φάνη
πὺς ὅλα σ' οὐρανὸ καὶ γῆ σκορπίζανε γι' αὐτὴ
τῆς χάρες τοὺς κ' ἐπάσχιζαν ποῖο ἂν ὅλα νὰ τὴν κάνει
πρὸς εὐγενική, πρὸς φωτεινὴ, πρὸς ὠραία, πρὸς ποθητή.

Ἡ ἸΔΙΑ

Τὶ λίρες δὲ σὲ πότισε, φτωχὴ καὶ ἀγλύκαντη καρδιά,
ὁ κόσμος ὥς τα τώρα,
ὅσοι θυμοὶ δὲ σ' ἔγυραν, ὅπως τῆς λείκας τὰ κλαδιά
τοῦ χινοπώρου ἢ μπόρα!
Τοῦ κάκου. Ἡ πείρα μάταια νὰ σὲ τραβήξῃ ἐπιθυμεί
σ' εὐτυχισμένους τόπους.
Μένεις στοὺς κόσμους σου — ἀσκητὴς πὺς βασανίζει
(τὸ κορμὶ
μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Θὰ ταίριαζαν ἐξαιρετὰ, στὴν περίστασή μας, τὰ
λόγια τοῦ Ἰταλοῦ κοινωνιολόγου, τοῦ Φέρρη, πὺς εἶναι
κάποια ζητήματα πὺς δὲν πάνε μπροστὰ μὲ μασσημένα
λόγια, μὲ διπλωματικὰ φερσίματα, μὲ ἀπαλοσύνες,
μὲ τσιριμιόνες, μὲ τὰ χερσάκια, μὲ τὰ σαλόνια, μὲ τοὺς
κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, μὰ μὲ ὅ,τι χτυπᾷ
κατακέφαλα καὶ κατάσταυρα, μὲ ὅ,τι τσούζει καὶ φέρ-
νει τὸ σκούξιμο.

Παλαμᾶς